

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 10. Hæretici Marcosiani. &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Christiani Persæ non accipiunt filias suas in uxores, quamvis in eodem solo, quo alii Persæ, nati sint. Qui apud Bactrianos sunt, & Gallos matrimonii Leges non violant. Ægyptii Christiani nec vitulum Apim, nec canem, nec hircum, nec catum adorant. () Ubi cunque invenias, nec Legibus, nec consuetudini perversæ cedunt, nec virtute stellæ, quæ nativitati eorum præsidebat, ad ea facienda, quæ facere eorum Legislator prohibuit, coguntur, morbos, paupertatem, tormenta, & quod ab aliis infamia reputatur, tolerant. Si omnia possemus, omnia essemus; si nihil possemus, nos non liberi, sed aliorum essemus instrumenta. Hæc Bardesanes.*

Sæculum II.
A. C. 172.

§. X.

Hæretici varii, Marcosiani &c.

Plures alii Valentini Hæresiarchæ Discipuli tunc innotuere. Ptolomæus, & Secundus omnes alias ejus opiniones amplexi sunt, nisi quod triginta Eonibus alios quatuor, & postea iterum quatuor adjunxerint. Secundus Epiphanio Carpocra-
tis filio junctus est. Sed & alius nomine Heracleon habebat Sectatores suos, qui
super

Tertull. ad Val. c. 4. append. Tert. præsc. c. 49. Epiph. hæc. 32. n. 3. Id. hæc. 36. n. 2. Tertull. append. præsc. c. 50.

(*) Bardesanis Doctrina opinioni illius Auctoris, quibusdam suspecti, qui librum scripsit de Spiritu Legum, opposita est.

Sæculum II. super defunctorum corpora quorundam
 A. C. 172. Principatum nomina invocabant, oleo,
 & aqua, quandoque etiam balsamo unge-
 bant, idque in hunc finem, ut Principa-
 tibus Superioribus incomprehensibilia, &
 invisibilia redderentur. Marci, & Co-
 larbasi duorum Valentini Discipulorum
 somnia erant; omnem plenitudinem, &
 perfectionem veritatis in Alphabeto Græ-
 co contineri, & ex hac ratione Jesum
 Christum Alpha, & Omega nominari.

Epiph. hæ.
 34. n. 4. 5. 6.
 7. 8. &c.

Iren. lib. I.
 c. 8. 9.

Marcus non hæreticus modo, sed et-
 iam Magus erat, & miracula patrare fe-
 rebatur. Cum longam invocationem
 super vino, & aqua calici infusis pro-
 nuntiaret, colore purpureo suffundeban-
 tur, quem ipse colorem ex influentibus
 Gratiaæ supremæ sanguineis guttis super-
 venire ajebat; (*) itaque omnes præ-
 sentes de mirabili potu gustare gestie-
 bant. Præprimis sæminas illustres, &
 divites suis præstigiis decipiebat; ipso
 jubente coram mulieribus calix vini, &
 aquæ benedicebatur, tum hanc putatam
 Eucharistiam in alterum calicem primo
 multo

(*) Nisi Fideles tunc temporis credidissent,
 vinum in Christi sanguinem converti, non vero
 illius solummodo esse signum, quid causæ fuisset,
 cur præstigiator iste liquorem purpurei coloris
 potius, quam alterius in calicem suum indu-
 ceret?

multo maiorem fundebat. Verba magnifica proferens, Gratiae augmentum promittentia; & ecce! liquor, qui minorem calicem impleverat, etiam maioris capacitatem æquare videbatur, & superfluere. Nonnunquam ad illam, quam decepturus erat, agebat: *Faciam te Gratiae meae participem; Rerum omnium Pater semper videt Angelum tuum ante faciem suam; primum accipe Gratiam a me, & per me; mox subdebat: Ecce Gratia ascendit in te, aperi os tuum, & vaticinare.* Cum Mulier diceret; non possum vaticinari, vehementiores preces repetebat, ut eam turbaret, & dicebat: *Aperi os tuum, & quaecunque locuta fueris, erunt vaticinia;* fœmina decepta, insolito fervore, & cordis palpitazione excitante, temere quædam deliramenta eloquebatur, statimque se Prophetissam existimans, Marco Gratias agebat, de reddenda mercede pro Beneficio sollicita.

Fuere ex Christianis mulieribus, quæ a Seducatore isto tentatæ, sibilis explodentes, anathema dicebant; aliæ seductæ, ad Ecclesiam redeuntes, sibi ab eo illud, seque eum insane deperiisse fatebantur. Cum Diaconus quidam in Asia eum in domum suam excepisset, Diaconi uxor seducta diu Marcum secuta est; tandem post multum laborem a fratribus ad frugem reducta, reliquum vitæ in poeni-

Sæculum II.
A. C. 172.

Sæculum II.
A. C. 172.

pœnitentiæ luctu consumpsit. Marci Discipuli Magistro suo similes etiam in Gallia ad Rhodanum multas mulieres pervertebant. Hi Hæretici se solos ad perfectionis apicem pervenisse jactabant, nec quemquam ante se, ne quidem Apostolos ad tantam scientiæ profunditatem penetrasse; sibi solis magnitudinem virtutis inenarrabilis esse cognitam, ideoque etiam sibi solis, omni timore liberis, omnia licere.

Theodor.
hær. fab.
c. 10. II.

Discipuli Marci Marcosiani dicti sunt, quibus *Ascodroutes*, seu *Ascodroupites*, & Archontici adnumerabantur; Sacramenta rejiciebant, quod dicerent, res incorporeas communicari non posse per res visibiles, & corporeas, quæ, cum essent ignorantia, & concupiscentiæ effectus a cognitione destruerentur; igitur Redemptionem perfectam rejecto baptismo in cognitione constituebant. Archontici habebant libros peculiare, quos Revelationes Prophetarum vocabant; septem Cœlos adstruebant, & in quodlibet cœlum ponebant Archontem, seu Principem, unde Nomen Archonticorum nacti sunt. Aiebant; Deum Sabaoth in Cœlo septimo suam exercere Tyrannidem, ex eo Diabolum generatum, qui per Evam Cain, & Abel produxisset. Corporum Resurrectionem negabant. Prophetarum numero novum par inferebant Martiadem,

Epiph. hær.
40. n. 7.

tiadem, & Marrianum, sublato in cœlum, & post triduum rursus in terram deductos. Isti hæretici in solitudine vivebant, contemptum rerum omnium profitentes. Inter Discipulos Valentini quoque Theotimus quidam recensetur, qui multa industria de imaginibus veteris Testamenti scripserat. Posteriores hi Valentini longè a Magistri sententia recesserant, quotidie aliam cudentes doctrinam. Hos omnes S. Justinus Martyr, Miltiades, alique Philosophi Christiani oppugnarunt, quibus accensendus S. Irenæus, qui magna cura in eorum errores inquirens, illos deinde voce, & calamo refellit.

Sæculum II.

A. C. 174.

Tertull. ad
Val. c. 4.

idem I. c. 5.

Iren. in
præf. l. I.

§. XI.

Miraculum Legionis fulminatricis.

Interim Imperator Marcus Aurelius Sarmatis, Quadis, Marcomannis, & pluribus aliis Germaniæ populis bellum inferebat, anno Regni sui decimo quarto; J. C. centesimo septuagesimo quarto; Quadorum dolo in Regionem sylvis, & montibus impeditam (est illa hodie Bohemia) cum exercitu pertractus est, ubi Romanis solis fervore, & siti arescentibus nec progredi licebat, nec regredi, quippe Barbari numero superiores, occupatis omnibus in circuitu stationibus, quadam obsidionis specie improvidos incluse-

Eus. Chron.

174.

An. 174.

Epit. Dion.

M. Aur. p.

274.